

sudku, jež jsou v přímém rozporu s jeho enunciatem, dospěti právem k závěru, že jde o poplatné právní jednání.

(Nález ze dne 2. prosince 1922 č. 4540.)

Z okolnosti, že složil kupující při ústní kupní smlouvě určitý peníz jako závdavek neb na účet kupní ceny a že mu prodávající tuto částku vrátili a soudním smírem se zavázali k náhradě škody, nelze ještě dovozovati, že došlo k platné kupní smlouvě, když bylo zjištěno, že táž nemovitost byla před tím prodána osobě jiné.

(Nález ze dne 12. ledna 1922 č. 402.)

V tuzemsku zřízená listina o koupi nemovitosti v cizozemsku ležící podléhá poplatku dle stupnice II.

(Nález ze dne 16. února 1923 č. 7984.)

Ve smyslu § 21 odst. 1. čís. nař. z 15. IX. 1915 č. 278 ř. z. platí se dědický poplatek z hodnoty obohacení nastalého zánikem služebnosti i tehdy, když poplatek za převod zatížené věci (muta proprietas) byl hned při nápadu zaplacen — stává tedy povinnost ohlašovací dle § 41.

(Nález ze dne 3. března 1923 č. 3716.)

Prohlásila-li kupující banka v tržové smlouvě, že jí uzavírá s úmyslem, že nemovitosti přenechá na tvořící se třetí společnosti, dá pro sebe vložiti vlastnické právo do knih pozemkových a ve zvláštním vkladním prohlášení svolí ku převodu vlastnického práva na mezitím utvořenou akciovou společnost, jde o dva poplatné převody majetkové.

(Nález ze dne 8. března 1923 č. 11576.)

Finanční úřad není oprávněn vzíti za podklad vyměření poplatku převodního při koupi dědického podílu beze všeho místo odhadní ceny zjištění soudním odhadem v řízení pozůstalostním, poměrnou část vyšší ceny, za kterou později kupující nabyl ostatních podílů.

(Nález ze dne 23. října 1919 č. 169.)

Kartelní práva postoupená při prodeji cukrovaru (tovární reality) nelze pokládati za práva spojená s držbou nemovitostí ve smyslu § 298 obč. zák. a nelze proto jejich cenu podrobiti poplatku nemovitostnímu.

(Nález ze dne 9. září 1921 č. 11.199.)

Stroje, umístěné v prádelně, koupené k jejímu dalšímu provozování, jsou příslušenstvím budovy, bez ohledu na to, zda jí použiti lze také k jinému průmyslovému účelu.

(Nález ze dne 29. ledna 1921 č. 941.)

Vodní práva, neobmezená dle povolení ve smyslu § 26 zák. ze dne 28. srpna 1870 č. 71 z. z. pro Čechy výslovně na určitou osobu, jsou příslušenstvím podniku nebo nemovitosti.

(Nález ze dne 4. června 1921 č. 7039.)

r. k.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Právoplatnost schváleného vyrovnání nastává uplynutím rekursní (14 dnů) lhůty ode dne, kdy vyvěšeno bylo schvalovací usnesení na soudní desce. To platí ohledně všech účastníků bez ohledu na to, bylo-li jim a kdy usnesení to doručeno.

To platí i pro počítání lhůty stanovené dlužníku pro splatnost vyrovnacích kvot, třeba věřiteli usnesení schvalovací bylo doručeno později.

Následky opožděného placení kvoty nastanou, třeba dlužník ocitl se v prodlení jen z omylu.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 2. března 1927 Rv I 1577/26.)

Žalobu vyrovnacího dlužníka podanou proti věřiteli, jenž pro nezaplacení vyrovnáním stanovené kvoty včas vedl exekuci pro celou původní pohledávku, jež obživila dle čl. III. novely č. 99 sb. z. a n. na zrušení exekuce zamítly všechny tři stolice soudní.

Důvody nejvyššího soudu: Dovolání míní, že zavázal-li se žalobce ve vyrovnání svým věřitelům zaplatiti kvotu v určité lhůtě po právoplatnosti potvrzení vyrovnání, mohl by se ocitnouti v prodlení teprve tehdy, kdy rekursní lhůta proti potvrzujícímu usnesení uplynula v š e m súčasním a věřitelům, jimž toto usnesení bylo doručeno, tedy od nejpоздnějšiho doručení.

Dovolatel jest však na omylu, protože si nesprávně vykládá ustanovení § 174 odst. 2. konk. ř. Právili se v § 174 odst. 2. konk. ř., že je-li vedle veřejných oznámení předeepsáno též zvláštní doručení, nastávají účinky doručení již veřejnou vyhláškou, i když doručení se nestalo, neznámá to nic jiného než, že vyrovnání stává se právoplatným již uplynutím lhůty k opravným prostředkům ode dne uveřejnění potvrzení vyrovnání na desce vyrovnacího soudu bez ohledu na to, zda jednotlivá doručení všem věřitelům a účastníkům se stala a kdy se stala, protože jednotlivá doručení (jako náhradní) nemají právního významu. Účelem předpisu § 174 odst. 2. konk. ř. jest stanovení jednotné doby pro všechny věřitele a účastníky vyrovnacího řízení, jak co se týče lhůty pro opravné prostředky tak i pro účinky právoplatnosti usnesení vyrovnacího soudu.

V dovolání se dále zastává názor, že takové účinky nastávají jen proti dlužníkům, kteří úmyslně neb z hrubé nedbalosti jsou s placením v prodlení, kdežto žalobce opozdil se z omluvitelného omylu. Zákon však naprosto nerozeznává mezi příčinami, které vedly k nedodržení lhůty pro splacení vyrovnací kvoty. Proto nebylo zapotřebí zjišťovati, kdy uplynula lhůta rekursní pro všechny ty, jimž usnesení o potvrzení vyrovnání bylo doručeno.

-r.

Připojí-li Státní pozemkový úřad ke svému souhlasu s dohodou účastníků zrušeného reálného svěření záboru podléhajícího nějaké výhrady zakládající se na zákonu záborovém, nepřekáží to svěřenímu soudu, aby dohoda tu schválil a jest to věci účastníků samotných, aby se buď výhradami podrobili aneb vymohli si upuštění od nich na pozemkovém úřadě.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně z 2. února 1927 R I 38/27.)

Bývalý držitel reálného svěření stěžoval si do usnesení svěřenímu soudu, jimž dohoda čekatelů přes to, že Státní pozemkový úřad připojil ku schválení svému určité výhrady, dohodu předce schválil.

Rekurs zůstal bez úspěchu. Odůvodnění druhé stolice:

Při schválení dohody musí se svěřenímu soud řídití jedině předpisu zákona o zrušení svěření a shledá-li, že dohoda předložená tomuto zákonu vyhovuje, nemá příčiny, aby ji neschválil. K dohodě, která se týká zabraného majetku, jest dle § 13 zák. o zrušení svěření potřebí souhlasu státního pozemkového úřadu, jemuž dlužno všechna usnesení doručiti. Proto vyžádal si soud souhlas ten. St. poz. úřad k dohodě zásadně svolil, vyhradiv si podmínky, které netýkají se zrušení svěření, nýbrž zakládají se na zákonu záborovém, pak ovšem nemá svěřenímu soud žádné moci, aby St. poz. úřad přiměl k tomu, by podmínky své změnil, nýbrž jest to věci držitele svěření, aby změnu jich si vymohl.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl. Odůvodnění:

Uplatňovanou nezákonnost dovozuje stěžovatel z toho, že přý schválení dohody stalo se předčasně. Rekurent neuvádí, kterému zákonnému předpisu schválení dohody odporuje. Z obecného předpisu § 13 zák. o zrušení svěření č. 179/1924 sb. z. a n. nelze dovoditi správnost jeho názoru, neboť podle něho nesmí svěřenímu soud rozhodnouti bez souhlasu státního pozemkového úřadu, nelze však říci naopak, že by svěřenímu soud, jakmile pozemkový úřad s dohodou souhlasí, mohl rozeznávat, zda se tak děje bezpodmínečně nebo s výhradami, s nimiž účastníci dohody po případě někteří z nich nebudou snad souhlasiti. Svěřenímu soud může uvažovati jedině o tom, zda dohoda byla předložena ve lhůtě § 2 odst. 4., zda sjednána byla mezi osobami uvedenými v odst. 3. a zda nepřiči se účelu zákona, konečně zda státní pozemkový úřad s ní souhlasí. Jsou-li splněny tyto podmínky, nezbývá mu, než by dohodu schválil, ježto úprava poměru uvolněného svěření dohodou je podle § 2 odst. 1. právem osob tam vytčených. Co do výhrad připojených pozemkovým úřadem k schvalovací dolozce, nezbývá, než by účastníci dohody, t. j. ti, kteří s výhradami nesouhlasí, buď se jim podrobili anebo vymohli si změnu